

DONES PIONERES
DE LA UNIO EUROPEA
MUJERES PIONERAS
DE LA UNIÓN EUROPEA
PIONEER WOMEN
OF THE EUROPEAN UNION

L'exposició "Dones Pioneres de la Unió Europea" és un homenatge a deu dones excepcionals que van contribuir al desenvolupament de l'Europa que coneixem avui en dia. Lluitadores de la resistència o supervivents de l'Holocaust, destacades professionals en els àmbits polític, científic i cultural, aquestes dones van inspirar l'actual Unió Europea. Moltes van treballar per posar fi als horrors de les dues guerres mundials i van promoure els valors fonamentals de la UE, tant des de les pròpies institucions europees com des de l'activisme polític. Algunes, de fet, van arribar a presidir el Parlament Europeu, sent un exemple de lideratge i compromís. Totes elles van defensar els valors europeus de la igualtat, la llibertat, la democràcia, la solidaritat, la diversitat i el respecte pels drets humans.

La exposición "Mujeres Pioneras de la Unión Europea" es un homenaje a diez mujeres excepcionales que contribuyeron al desarrollo de la Europa que conocemos hoy en día. Luchadoras de la resistencia o supervivientes del Holocausto, destacadas profesionales en los ámbitos político, científico y cultural, estas mujeres inspiraron la actual Unión Europea. Muchas trabajaron para poner fin a los horrores de las dos guerras mundiales y promovieron los valores fundamentales de la UE, tanto desde las propias instituciones europeas como desde el activismo político. Algunas, de hecho, llegaron a presidir el Parlamento Europeo, siendo un ejemplo de liderazgo y compromiso. Todas ellas defendieron los valores europeos de la igualdad, la libertad, la democracia, la solidaridad, la diversidad y el respeto por los derechos humanos.

The exhibition "Pioneering Women of the European Union" is a tribute to ten exceptional women who contributed to the development of the Europe we know today. Resistance fighters and Holocaust survivors, outstanding professionals in the political, scientific and cultural spheres, these women inspired today's European Union. Many of them strove to put an end to the horrors of two world wars and promoted the fundamental values of the EU, both from the European institutions themselves and from political activism. Some, in fact, came to preside over the European Parliament, being an example of leadership and commitment. All of them defended the European values of equality, freedom, democracy, solidarity, diversity and respect for human rights.

DONES PIONERES DE LA UNIÓN EUROPEA MUJERES PIONERAS DE LA UNIÓN EUROPEA PIONEER WOMEN OF THE EUROPEAN UNION

Paul Nequin

ANNA LINDH

1957 - 2003

Anna Lindh, nascuda a Estocolm, va ser una de les figures més influents de la política sueca moderna i una de les principals impulsores de la participació de Suècia en el projecte europeu.

Coneguda pel seu llenguatge directe i la seva franquesa, especialment en qüestions relatives als drets humans, va entrar a la política amb només dotze anys a través de les joventuts socialdemòcrates sueques. Després d'estudiar dret a la Universitat d'Uppsala, va ser elegida diputada del Parlament suec (1982), ministra de Medi Ambient (1994) i ministra d'Afers Exteriors (1998).

L'any 2001, la seva tasca diplomàtica va ser imprescindible per evitar que esclatés la guerra a l'Antiga República Iugoslava de Macedònia (avui en dia, Macedònia del Nord). Gràcies al seu paper com a cap de la missió que la Unió Europea tenia al país, va aconseguir una cooperació entre els estats membres, frenant, així, la intensificació del conflicte.

Posteriorment, l'any 2003, va liderar la campanya del govern suec a favor del sí en el referèndum sobre la instauració de l'euro al país. Tres dies abans de la consulta, Lindh va ser assassinada per un desconegut mentre comprava en uns grans magatzems d'Estocolm, deixant commocionades Suècia i Europa. El seu llegat, però, és present en múltiples iniciatives creades en la seva memòria, entre les quals destaca la Fundació Anna Lindh, una xarxa d'organitzacions de la societat civil que es dedica a fomentar el diàleg intercultural entre el nord i el sud del Mediterrani.

Anna Lindh, nacida en Estocolmo, fue una de las figuras más influyentes de la política sueca moderna y una de las principales impulsoras de la participación de Suecia en el proyecto europeo.

Conocida por su lenguaje directo y su franqueza, especialmente en cuestiones relativas a los derechos humanos, entró en política con solo doce años a través de las juventudes socialdemócratas suecas. Después de estudiar derecho en la Universidad de Uppsala, fue elegida diputada del Parlamento sueco (1982), ministra de Medio Ambiente (1994) y ministra de Asuntos exteriores (1998).

El año 2001, su tarea diplomática fue imprescindible para evitar que estallara la guerra en la Antigua República Yugoslava de Macedonia (hoy en día Macedonia del Norte). Gracias a su papel como jefa de la misión que la Unión Europea tenía en el país, consiguió una cooperación entre los Estados miembros, frenando, así, la intensificación del conflicto.

Posteriormente, en 2003, lideró la campaña del gobierno sueco a favor del sí en el referéndum sobre la instauración del euro en el país. Tres días antes de la consulta, Lindh fue asesinada por un desconocido mientras compraba en unos grandes almacenes de Estocolmo, dejando conmocionadas Suecia y Europa. Su legado, pero, es presente en múltiples iniciativas creadas en su memoria, entre las cuales destaca la Fundación Anna Lindh, una red de organizaciones de la sociedad civil que se dedica a fomentar el diálogo intercultural entre el norte y el sur del Mediterráneo.

Born in Stockholm in 1957, Anna Lindh was one of the most influential figures in modern Swedish politics and a prime mover in Sweden's participation in the European project.

She had a reputation for being a straight talker and outspoken, especially on human rights issues. Lindh became involved in politics at the age of 12 by joining the Swedish Social Democratic Youth League. Following her studies in law at Uppsala University, she was elected to the Swedish Parliament (1982), and served as Minister for the Environment (1994) and Minister for Foreign Affairs (1998).

In 2001, her diplomacy was instrumental in averting war in the former Yugoslav Republic of Macedonia (now North Macedonia). Thanks to her role as the European Union's chief envoy, she achieved cooperation between the Member States, thus halting the escalation of the conflict.

Subsequently, in 2003, she led the Swedish government's campaign for a 'yes' vote in the referendum on adopting the euro in Sweden. Three days before the referendum, Lindh was assassinated by an unknown assailant while shopping in a Stockholm department store, shaking Sweden and Europe. However, her legacy lives on in the many initiatives created in her memory, most notably the Anna Lindh Euro-Mediterranean Foundation for the Dialogue Between Cultures, a network of civil society organisations dedicated to fostering intercultural dialogue in the Mediterranean region.

DONES PIONERES
DE LA UNIÓN EUROPEA
MUJERES PIONERAS
DE LA UNIÓN EUROPEA
PIONEER WOMEN
OF THE EUROPEAN UNION

Paul Nequin

CLARA CAMPOAMOR RODRÍGUEZ

1888 - 1972

Clara Campoamor Rodríguez, destacada advocada i política, va ser la principal impulsora del sufragi femení a Espanya.

Nascuda a Madrid, va treballar des de molt jove per col·laborar amb l'economia domèstica. Amb trenta-sis anys, es va llicenciar en dret, convertint-se en una de les poques advocades espanyoles de l'època i en la segona dona a incorporar-se al Col·legi d'Advocats de Madrid. Campoamor va participar en diversos cercles intel·lectuals i congressos europeus, en què va pronunciar conferències sobre els drets de les dones.

L'any 1931, Campoamor va formar part de l'equip encarregat de redactar la nova Constitució espanyola i va ser elegida diputada del Partit Radical a les Corts Republicanes, on va defensar el dret al sufragi femení, la llei del divorci, la no-discriminació per raó de sexe, la igualtat jurídica dels fills i filles fora del matrimoni, i l'abolició de la prostitució.

Amb l'esclat de la Guerra Civil, Campoamor es va exiliar a Suïssa i, posteriorment, a Buenos Aires, on viuria fins al 1955, treballant de traductora, d'articulista i d'escriptora. Campoamor no va poder tornar mai a Espanya, arran d'una acusació de masoneria que li podria haver costat dotze anys de presó. Va morir el 1972 a Suïssa, on va continuar treballant com a advocada.

L'any 2021 el Parlament Europeu va decidir posar el seu nom a un edifici de la institució a Brussel·les, com a reconeixement del seu compromís amb els drets de les dones i la no-discriminació per raó de gènere.

Clara Campoamor Rodríguez, destacada abogada y política, fue la principal impulsora del sufragio femenino en España.

Nacida en Madrid, trabajó desde muy joven para colaborar con la economía doméstica. Con treinta y seis años, se licenció en derecho, convirtiéndose en una de las pocas abogadas españolas de la época y en la segunda mujer en incorporarse en el Colegio de Abogados de Madrid. Campoamor participó en varios círculos intelectuales y congresos europeos, en los que pronunció conferencias sobre los derechos de las mujeres.

El año 1931, Campoamor formó parte del equipo encargado de redactar la nueva Constitución española y fue elegida diputada del Partido Radical en las Cortes Republicanas, donde defendió el derecho al sufragio femenino, la ley del divorcio, la no-discriminación por razón de sexo, la igualdad jurídica de los hijos e hijas fuera del matrimonio y la abolición de la prostitución.

Con el estallido de la Guerra Civil, Campoamor se exilió en Suiza y, posteriormente, en Buenos Aires, donde viviría hasta 1955, trabajando de traductora, de articulista y de escritora. Campoamor no pudo volver nunca a España, a raíz de una acusación de masonería que le podría haber costado doce años de prisión. Murió en 1972 en Suiza, donde continuó trabajando como abogada.

En 2021 el Parlamento Europeo decidió poner su nombre en un edificio de la institución en Bruselas, como reconocimiento de su compromiso con los derechos de las mujeres y la no-discriminación por razón de género.

Clara Campoamor, a prominent lawyer and politician, was the main advocate for women's suffrage in Spain.

Born in Madrid in 1888, she worked from an early age to help with the household expenses. At the age of 36, she graduated in law, becoming one of the few women lawyers in Spain at the time and the second woman to join the Madrid Bar Association. Campoamor participated in various intellectual circles and European congresses, giving lectures on women's rights.

In 1931, Campoamor was a member of the commission that drafted the new Spanish Constitution and was elected as a deputy for the Radical Party in the Constituent Assembly, where she tenaciously fought for women's right to vote, the law on divorce, non-discrimination on the grounds of gender, legal equality for children born out of wedlock and the abolition of prostitution.

With the outbreak of the Spanish Civil War, Campoamor went into exile in Switzerland and later in Buenos Aires, where she lived until 1955, working as a translator, columnist and writer. Campoamor was never able to return to Spain, on account of an accusation she belonged to a Masonic lodge, which could have resulted in a 12-year prison sentence. She passed away in 1972 in Switzerland, where she had continued to work as a lawyer.

In 2021, the European Parliament decided to name one of its buildings in Brussels after her, in recognition of her commitment to women's rights and non-discrimination on the grounds of gender.

DONES PIONERES
DE LA UNIÓN EUROPEA
MUJERES PIONERAS
DE LA UNIÓN EUROPEA
PIONEER WOMEN
OF THE EUROPEAN UNION

Pino Aquiri

LOUISE WEISS

1893 - 1983

Louise Weiss, defensora dels valors europeus i dels drets de les dones, va dedicar la seva vida a promoure la pau a través del periodisme i la militància feminista i antibel·licista.

Nascuda a França l'any 1893, Weiss va cursar els estudis universitaris de literatura i, durant la Primera Guerra Mundial, va fundar un petit hospital militar a la Bretanya. L'any 1918 va iniciar la seva carrera com a periodista, utilitzant els seus textos com a mitjà per «fer la guerra a la guerra».

Als anys trenta, va centrar-se en la lluita pels drets de les dones, reivindicant el sufragi femení a través de manifestacions i publicacions. Paral·lelament, Weiss va implicar-se activament en l'ajuda als afectats per l'ascens del nazisme, aconseguint, per exemple, visats a persones jueves que fugien d'Alemanya i d'Àustria. Ja durant la guerra, Weiss va col·laborar amb la resistència, creant el mitjà clandestí *La Nouvelle République*.

Després de la Segona Guerra Mundial, Weiss va incitar Europa a promoure els valors democràtics arreu i a erigir-se en contrapès a les superpotències de la guerra freda. L'any 1979 va obtenir un escó en les primeres eleccions al Parlament Europeu i va pronunciar el discurs inaugural de la sessió constitutiva de la primera legislatura. A més, va ser eurodiputada pel grup dels Demòcrates Europeus de Progrés fins a la seva mort, el 1983. L'any 1999 el Parlament Europeu va posar el seu nom a l'edifici principal d'Estrasburg on s'ubica l'hemicle de la Institució, en reconeixement de la seva defensa dels valors europeus.

Louise Weiss, defensora de los valores europeos y de los derechos de las mujeres, dedicó su vida a promover la paz a través del periodismo y la militancia feminista y antibelicista.

Nacida en Francia en 1893, Weiss cursó los estudios universitarios de literatura y, durante la Primera Guerra Mundial, fundó un pequeño hospital militar en la Bretaña. En el año 1918 inició su carrera como periodista, utilizando sus textos como medio para «hacer la guerra a la guerra».

En los años treinta, se centró en la lucha por los derechos de las mujeres, reivindicando el sufragio femenino a través de manifestaciones y publicaciones. Paralelamente, Weiss se implicó activamente en la ayuda a los afectados por el ascenso del nazismo, consiguiendo, por ejemplo, visados a personas judías que huían de Alemania y de Austria. Ya durante la guerra, Weiss colaboró con la resistencia, creando el medio clandestino *La Nouvelle République*.

Después de la Segunda Guerra Mundial, Weiss incitó Europa a promover los valores democráticos en todo el mundo y a erigirse como contrapeso a las superpotencias de la guerra fría. En 1979 obtuvo un escaño en las primeras elecciones en el Parlamento Europeo y pronunció el discurso inaugural de la sesión constitutiva de la primera legislatura. Además, fue eurodiputada por el grupo de los Demócratas Europeos de Progreso hasta su muerte, en 1983. En 1999 el Parlamento Europeo puso su nombre en el edificio principal de Estrasburgo donde se ubica el hemicycle de la Institución, en reconocimiento de su defensa de los valores europeos.

Louise Weiss, an advocate of European values and women's rights, dedicated her life to promoting peace through journalism and feminist and anti-war activism.

Born in France in 1893, Weiss studied literature at university. During the First World War, she set up a small military field hospital in Brittany. In 1918, she began her career as a journalist, using her writings to "make war on war".

In the 1930s, she focused on the struggle for women's rights, calling for women's suffrage through demonstrations and publications. Meanwhile, Weiss was actively involved in helping those affected by the rise of Nazism, for example, by arranging visas for Jews fleeing Germany and Austria. During the war, Weiss joined the cause of the French Resistance, editing the underground newspaper *La Nouvelle République*.

After the Second World War, Weiss urged Europe to promote democratic values around the world and to stand as a counterweight to the superpowers during the Cold War. In 1979, she won a seat in the first elections to the European Parliament and delivered the inaugural speech at its opening session. In addition, she was an MEP for the European Progressive Democrats until her death in 1983. In 1999, the European Parliament named its main building in Strasbourg, the location of the European Parliament's hemicycle, after her, in recognition of her lifelong work to promote European values.

DONES PIONERES
DE LA UNIÓN EUROPEA
MUJERES PIONERAS
DE LA UNIÓN EUROPEA
PIONEER WOMEN
OF THE EUROPEAN UNION

Paul Nequin

MARGA KLOMPÉ

1912 - 1986

Margaretha «Marga» Klompé va ser una científica, professora i política neerlandesa, destacada defensora dels drets humans a les primeres institucions europees.

Klompé va néixer l'any 1912 i la seva infantesa va estar marcada per la pobresa familiar, experiència que l'influiria profundament durant tota la vida. Després de graduar-se en matemàtiques, va ser professora de física i química i va començar a estudiar medicina, però va interrompre els estudis per incorporar-se a la resistència neerlandesa durant la Segona Guerra Mundial. Finalitzat el conflicte, va començar la seva carrera política, inicialment representant les organitzacions de dones neerlandeses a l'Assemblea General de l'ONU i, posteriorment, com a parlamentària del Partit Popular Catòlic als Països Baixos.

El 1952, Klompé va convertir-se en la primera dona membre de l'Assemblea Comuna de la Comunitat Europea del Carbó i l'Acer (CECA), entitat precursora de l'actual Parlament Europeu, on va abordar qüestions humanitàries. L'any 1956 va tornar a la política nacional com a ministra d'Acció Social, convertint-se en la primera dona al capdavant d'un ministeri dels Països Baixos. Un dels èxits més destacables del seu mandat va ser l'aprovació de la Llei d'Assistència Universal, que reconeixia el dret a la protecció social per a tothom. Entre el 1966 i el 1971, va ser ministra de Cultura, Oci i Acció Social i, en retirar-se de la política, va ser nomenada ministra d'Estat, reconeixement honorífic concedit a alts responsables polítics.

Persona de gran humanitat i fermes conviccions, Klompé va continuar defensant la justícia internacional i la responsabilitat social fins a la seva mort l'any 1986.

Margaretha «Marga» Klompé fue una científica, profesora y política neerlandesa, destacada defensora de los derechos humanos en las primeras instituciones europeas.

Klompé nació en 1912 y su niñez estuvo marcada por la pobreza familiar, experiencia que le influiría profundamente durante toda la vida. Después de graduarse en matemáticas, fue profesora de física y química y empezó a estudiar medicina, pero interrumpió los estudios para incorporarse a la resistencia neerlandesa durante la Segunda Guerra Mundial. Finalizado el conflicto, empezó su carrera política, inicialmente representando las organizaciones de mujeres neerlandesas en la Asamblea General de la ONU y, posteriormente, como parlamentaria del Partido Popular Católico en los Países Bajos.

En 1952, Klompé se convirtió en la primera mujer miembro de la Asamblea Común de la Comunidad Europea del Carbón y el Acero (CECA), entidad precursora del actual Parlamento Europeo, donde abordó cuestiones humanitarias. En 1956 volvió a la política nacional como ministra de Acción Social, convirtiéndose en la primera mujer al frente de un ministerio de los Países Bajos. Uno de los éxitos más destacables de su mandato fue la aprobación de la Ley de Asistencia Universal, que reconocía el derecho a la protección social para todo el mundo. Entre el 1966 y el 1971, fue ministra de Cultura, Ocio y Acción Social y, al retirarse de la política, fue nombrada ministra de Estado, reconocimiento honorífico concedido a altos responsables políticos.

Persona de gran humanidad y firmes convicciones, Klompé continuó defendiendo la justicia internacional y la responsabilidad social hasta su muerte en 1986.

Margaretha 'Marga' Klompé was a Dutch scientist, professor and politician, a leading advocate of human rights in the early European institutions.

Born in 1912, Klompé's childhood was marked by family poverty, an experience that would profoundly influence her throughout her life. She graduated with a degree in mathematics, went on to become a physics and chemistry teacher and began studying medicine, but cut short her studies to join the Dutch resistance during the Second World War. After the war, she embarked on a political career, initially representing Dutch women's organisations at the UN General Assembly and later as a member of parliament for the Catholic People's Party in the Netherlands.

In 1952, Klompé became the first female member of the European Coal and Steel Community (ECSC)'s Common Assembly, the forerunner of today's European Parliament, where she addressed humanitarian issues. In 1956, she returned to national politics as Minister for Social Work, becoming the first woman minister in the Netherlands. One of the most notable achievements during her term of office was the passing of the Law on Universal Social Protection, which recognised the right to social protection for all. From 1966 to 1971, she was Minister for Culture, Recreation and Social Work. In 1971, she was given the title of Minister of State, an honour bestowed on senior politicians.

A person of great humanity and strong convictions, Klompé continued to campaign for international justice and social responsibility until her death in 1986.

DONES PIONERES
DE LA UNIÓN EUROPEA
MUJERES PIONERAS
DE LA UNIÓN EUROPEA
PIONEER WOMEN
OF THE EUROPEAN UNION

Pina Baggio

MELINA MERCOURI

1920 - 1994

María Amalia «Melina» Mercouri, actriu, política i antifeixista grega, va ser una de les principals impulsores de la cohesió cultural europea.

Mercouri va néixer l'any 1920 i va començar la seva carrera en el món de l'espectacle en teatres de Grècia i París. El reconeixement internacional com a actriu li va arribar arran del paper protagonista al film Mai en diumenge (1960). Aquest paper la portaria a actuar a Broadway, on es trobava el 1967 quan va començar la Dictadura dels Coronels a Grècia després d'un cop d'estat militar. A Nova York, Mercouri va convertir-se en una de les dirigents més destacades del moviment d'expatriats contraris al règim. Amb la recuperació de la democràcia, Mercouri va tornar a Grècia i va entrar al Parlament grec amb el PASOK (Moviment Socialista Panhel·lènic) l'any 1977. Més tard, Mercouri seria nomenada ministra de Cultura. Durant la presidència grega del Consell de la UE el 1983, Mercouri va promoure el projecte «Capital Europea de la Cultura», iniciativa que es continua celebrant en l'actualitat i que pretén reforçar la consciència cultural comuna europea.

La seva influència a Europa es va consolidar el 1988, amb la segona presidència grega del Consell, gràcies a la seva campanya a favor de la cooperació amb els països de l'Europa de l'Est. En aquest context, va ser una de les principals promotores de la iniciativa del «Mes Cultural Europeu». Mercouri va ser una ferma defensora de la cultura com a instrument de diàleg i cooperació fins a la seva mort a Nova York l'any 1994.

María Amalia «Melina» Mercouri, actriz, política y antifascista griega, fue una de las principales impulsoras de la cohesión cultural europea.

Mercouri nació en 1920 y empezó su carrera en el mundo del espectáculo en teatros de Grecia y París. El reconocimiento internacional como actriz le llegó a raíz del papel protagonista en el film Nunca en domingo (1960). Este papel la llevaría a actuar en Broadway, donde se encontraba en 1967 cuando empezó la Dictadura de los Coroneles en Grecia después de un golpe de estado militar. En Nueva York, Mercouri se convirtió en una de las dirigents más destacadas del movimiento de expatriados contrarios al régimen. Con la recuperación de la democracia, Mercouri volvió a Grecia y entró en el Parlamento griego con el PASOK (Movimiento Socialista Panhelénico) en 1977. Más tarde, Mercouri sería nombrada ministra de Cultura. Durante la presidencia griega del Consejo de la UE en 1983, Mercouri promovió el proyecto «Capital Europea de la Cultura», iniciativa que se continúa celebrando en la actualidad y que pretende reforzar la conciencia cultural común europea.

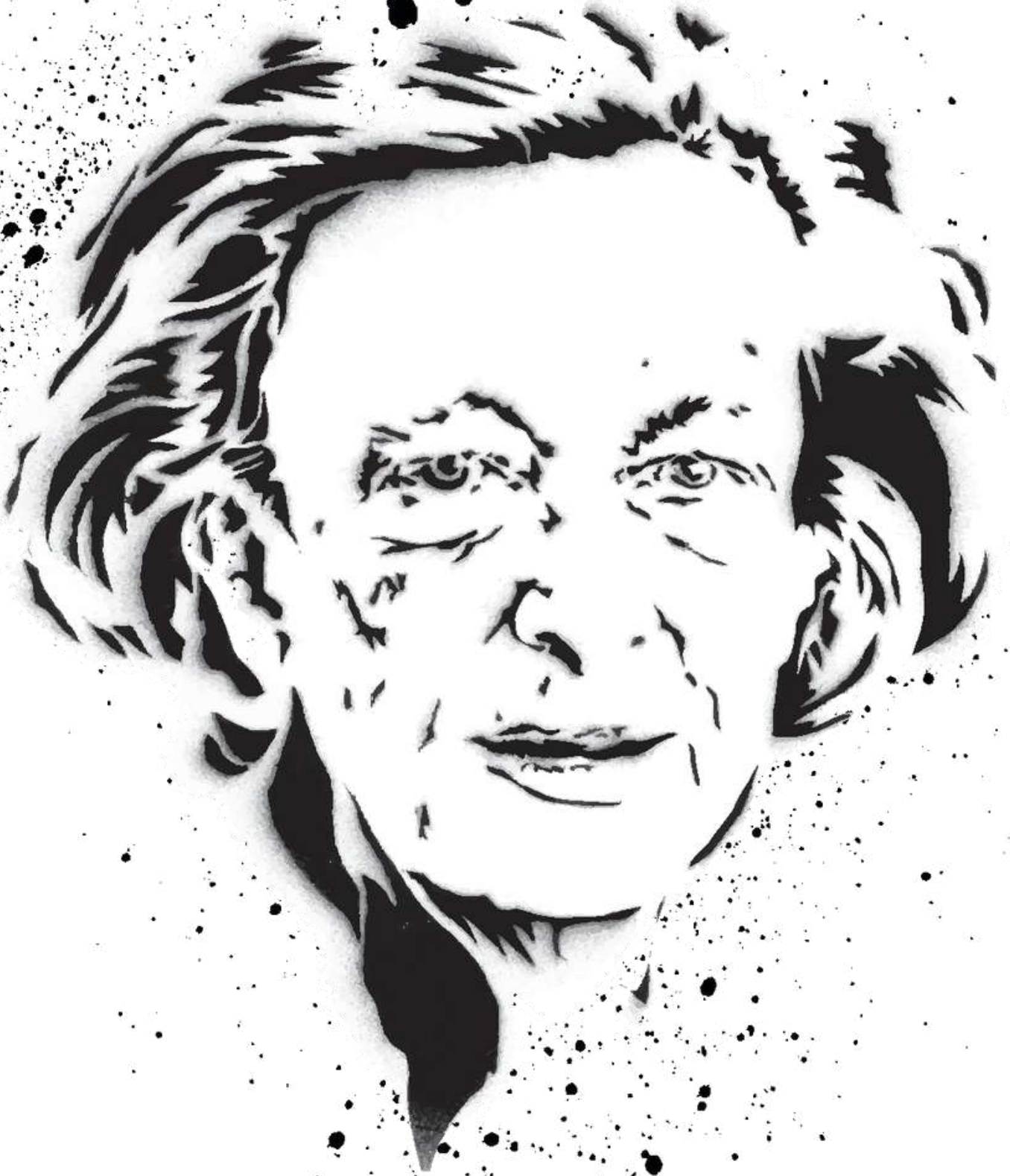
Su influencia en Europa se consolidó en 1988, con la segunda presidencia griega del Consejo, gracias a su campaña a favor de la cooperación con los países de la Europa del Este. En este contexto, fue una de las principales promotoras de la iniciativa del «Mes Cultural Europeo». Mercouri fue una firme defensora de la cultura como instrumento de diálogo y cooperación hasta su muerte en Nueva York en 1994.

María Amalia 'Melina' Mercouri, Greek actress, politician and anti-fascist, was one of the main driving forces behind European cultural unity.

Born in 1920, Mercouri began her career acting in theatres in Greece and Paris. She gained international recognition through her starring role in the film Never on Sunday. This role led her to Broadway, where she was in 1967 when the "Regime of the Colonels" came to power in Greece following a military coup d'état. In New York, Mercouri became one of the most prominent leaders of the expatriate movement to overthrow the junta. When democracy was restored, Mercouri returned to Greece and was elected to the Greek Parliament for PASOK (Panhellenic Socialist Movement) in 1977, and was later appointed Minister for Culture. During the Greek Presidency of the EU Council in 1983, Mercouri championed the 'European Capital of Culture' initiative, which is still being celebrated today and that aims to strengthen a shared cultural awareness in Europe.

Her influence in Europe was consolidated in 1988 with the second Greek Presidency of the Council, thanks to her campaign to promote cooperation with Eastern European countries. In this respect, she was one of the foremost promoters of the European Cultural Month initiative. Mercouri was a strong advocate of culture as a tool for dialogue and cooperation until her death in New York in 1994.

DONES PIONERES
DE LA UNIÓN EUROPEA
MUJERES PIONERAS
DE LA UNIÓN EUROPEA
PIONEER WOMEN
OF THE EUROPEAN UNION

Line Art

NICOLE FONTAINE

1942 - 2018

Nicole Fontaine, advocada, política i fervent defensora de l'Europa dels ciutadans, va ser la segona dona a ocupar la presidència del Parlament Europeu.

Fontaine va néixer l'any 1942 a França, en un poble de Normandia. Va estudiar dret i va iniciar la seva trajectòria professional com a responsable de les relacions entre l'educació privada i l'administració pública a la Secretaria d'Educació Catòlica. Posteriorment, va tenir un paper clau en els canvis legislatius i legals que van donar forma al marc jurídic de l'àmbit educatiu francès. Fontaine va ser una de les principals impulsores de la protesta contra el projecte de François Mitterrand de crear una escola nacional, laica i republicana que, finalment, va ser desestimada.

L'any 1984 va ser elegida diputada del Parlament Europeu. Posteriorment, va ocupar el càrrec de vicepresidenta de la institució en diverses ocasions, fins que el 1999 va ser nomenada presidenta. Des de les institucions europees, es va centrar en projectes sobre educació dels joves, els drets de les dones i la igualtat de gènere.

Un dels moments més destacats de la seva presidència, i que exemplifica la seva voluntat conciliadora, és l'encaixada de mans a Estrasburg entre el president de la Knesset (Parlament d'Israel) i el president del Consell Legislatiu palestí, l'any 2000. Fins a la seva mort, el 2018, Fontaine va ser activa en el debat sobre com millorar la Unió Europea. Com a reconeixement a la seva dedicació als ideals europeus, se li van concedir diverses distincions, com ara la medalla Robert Schuman.

Nicole Fontaine, abogada, política y ferviente defensora de la Europa de los ciudadanos, fue la segunda mujer en ocupar la presidencia del Parlamento Europeo.

Fontaine nació en 1942 en Francia, en un pueblo de Normandía. Estudió derecho e inició su trayectoria profesional como responsable de las relaciones entre la educación privada y la administración pública en la Secretaría de Educación Católica. Posteriormente, jugó un papel clave en los cambios legislativos y legales que dieron forma al marco jurídico del ámbito educativo francés. Fontaine fue una de las principales impulsoras de la protesta contra el proyecto de François Mitterrand de crear una escuela nacional, laica y republicana que, finalmente, fue desestimado.

En 1984 fue elegida diputada del Parlamento Europeo. Posteriormente, ocupó el cargo de vicepresidenta de la institución en varias ocasiones, hasta que en 1999 fue nombrada presidenta. Desde las instituciones europeas, se centró en proyectos sobre educación de los jóvenes, los derechos de las mujeres y la igualdad de género.

Uno de los momentos más destacados de su presidencia, y que ejemplifica su voluntad conciliadora, es el apretón de manos en Estrasburgo entre el presidente de la Knéset (Parlamento de Israel) y el presidente del Consejo Legislativo palestino, en 2000. Hasta su muerte, en 2018, Fontaine fue activa en el debate sobre cómo mejorar la Unión Europea. Como reconocimiento a su dedicación a los ideales europeos, se le concedieron varias distinciones, como por ejemplo la medalla Robert Schuman.

Nicole Fontaine, a lawyer, politician and fervent advocate of a citizens' Europe, was the second woman to hold the presidency of the European Parliament.

Fontaine was born in 1942 in a village in Normandy, France. She studied law and began her career as head of relations between the private education sector and public authorities at the Catholic Education Secretariat. Subsequently, she played a major role in the legislative and statutory changes that shaped the legal framework of French education: she was one of the main instigators of the protest against François Mitterrand's socialist plan to create a national, secular and republican education system, which was ultimately rejected.

In 1984, she was elected to the European Parliament and subsequently served twice as its Vice-President, before being appointed President in 1999. Within the European institutions she focused on projects concerning youth education, women's rights and gender equality.

One of the highlights of her presidency, which illustrates her commitment to reconciliation, is the handshake in Strasbourg between the President of the Knesset (Israeli Parliament) and the President of the Palestinian Legislative Council in 2000. Until her death in 2018, Fontaine played an active part in the debate on how to improve the European Union. Her devotion to European ideals was recognised during her lifetime by a number of awards, including the Robert Schuman Medal.

DONES PIONERES
DE LA UNIÓN EUROPEA
MUJERES PIONERAS
DE LA UNIÓN EUROPEA
PIONEER WOMEN
OF THE EUROPEAN UNION

Line Artwork

LEONILDE IOTTI

1920 - 1999

Leonilde «Nilde» Iotti, defensora del sufragi universal i europeïsta compromesa, és considerada la mare fundadora de la República Italiana.

Nascuda el 1920, Iotti va estudiar literatura i filosofia a la Universitat Catòlica de Milà. Després de combatre amb la resistència durant la Segona Guerra Mundial, va esdevenir una figura destacada del Partit Comunista Italià (PCI) i líder de la Unió de Dones Italianes. El 1946 va ser membre de l'Assemblea Constituent, la cambra parlamentària encarregada de redactar la nova Constitució de la República.

Dos anys més tard, va entrar a la Cambra de Diputats com a diputada, institució que trenta anys més tard presidiria. Durant la seva vida parlamentària va reivindicar els drets de les dones, defensant, entre d'altres, la introducció de les lleis del divorci i de l'avortament.

Iotti va fer un gran esforç per modernitzar el PCI i per promoure la integració europea com a motor d'una transformació social positiva. El 1969 va ser designada eurodiputada per Itàlia. Iotti va advocar per la celebració d'eleccions directes al Parlament Europeu per atorgar a la institució un mandat ferm i una major credibilitat de cara a la ciutadania. Precisament, el 1979, Iotti va participar i obtenir representació en els primers comicis directes a l'Eurocambra, abans d'assumir la presidència de la Cambra dels Diputats italiana. En aquest càrrec des de 1979 i fins al 1992, Iotti va ser la primera dona i la persona que més temps ha ostentat aquesta responsabilitat.

L'any 1997 va ser escollida vicepresidenta del Consell d'Europa i, dos anys més tard, va anunciar la seva retirada de la vida política per motius de salut, després de cinquanta-tres anys de dedicació. Iotti va morir el 1999 a l'edat de setanta-nou anys.

Leonilde «Nilde» Iotti, defensora del sufragio universal y europeïsta comprometida, es considerada la madre fundadora de la República Italiana.

Nacida en 1920, Iotti estudió literatura y filosofía en la Universidad Católica de Milán. Después de combatir con la resistencia durante la Segunda Guerra Mundial, se convirtió en una figura destacada del Partido Comunista Italiano (PCI) y líder de la Unión de Mujeres Italianas. El 1946 fue miembro de la Asamblea Constituyente, la cámara parlamentaria encargada de redactar la nueva Constitución de la República.

Dos años más tarde, entró en la Cámara de Diputados como diputada, institución que treinta años más tarde presidiría. Durante su vida parlamentaria reivindicó los derechos de las mujeres, defendiendo, entre otros, la introducción de las leyes del divorcio y del aborto.

Iotti hizo un gran esfuerzo para modernizar el PCI y para promover la integración europea como motor de una transformación social positiva. En 1969 fue designada eurodiputada por Italia. Iotti abogó por la celebración de elecciones directas en el Parlamento Europeo para otorgar a la institución un mandato firme y una mayor credibilidad de cara a la ciudadanía. Precisamente, en 1979, Iotti participó y obtuvo representación en los primeros comicis directos en la Eurocámara, antes de asumir la presidencia de la Cámara de los Diputados italiana. En este cargo desde 1979 y hasta 1992, Iotti fue la primera mujer y la persona que más tiempo ha ostentado esta responsabilidad.

En el año 1997 fue escogida vicepresidenta del Consejo de Europa y, dos años más tarde, anunció su retirada de la vida política por motivos de salud, después de cincuenta y tres años de dedicación. Iotti murió en 1999 a la edad de setenta y nueve años.

Leonilde Iotti, an advocate of universal suffrage and a committed Europeanist, is considered the founding mother of the Italian Republic.

Born in 1920, Iotti studied literature and philosophy at Milan's Catholic University. After fighting in the resistance during the Second World War, she became a prominent figure in the Italian Communist Party (PCI) and a leader of the Union of Italian Women. In 1946, she was a member of the Constituent Assembly, the parliamentary chamber responsible for drafting the new Constitution of the Republic.

Two years later, she joined the Chamber of Deputies, an institution over which she would preside thirty years later. Iotti was the only woman to hold that office. During her parliamentary life, she championed women's rights, campaigning, among other things, for the introduction of divorce and abortion laws.

Iotti worked hard to modernise the PCI and to promote European integration as a driving force for positive social transformation. In 1969, she was elected to the European Parliament as part of the Italian delegation and in its first direct elections, in 1979, she won a seat. During her time as an MEP she pushed for direct elections to the European Parliament to give the institution an unshakeable mandate and greater credibility with the public.

In 1997, Iotti was elected Vice-President of the Council of Europe. Two years later, she announced her resignation from political life after 53 years of service. She died at the age of 79 in 1999.

DONES PIONERES
DE LA UNIÓN EUROPEA
MUJERES PIONERAS
DE LA UNIÓN EUROPEA
PIONEER WOMEN
OF THE EUROPEAN UNION

Line Artwork

SIMONE VEIL

1927 - 2017

Simone Veil, nascuda a Niça (França) l'any 1927 en el si d'una família jueva, va ser la primera dona a presidir el Parlament Europeu, del 1979 al 1982.

Durant la Segona Guerra Mundial, Veil va ser detinguda i deportada als camps de concentració nazis d'Auschwitz-Birkenau, Bobrek i Bergen-Belsen, on els seus pares i un dels seus germans van ser assassinats. Viure en pròpia pell l'Holocaust i la guerra a Europa van ser experiències que van empenyer Veil a comprometre's profundament amb la preservació de la memòria dels ciutadans jueus i amb els valors i la unitat d'Europa.

Finalitzada la guerra, Veil va tornar a París per estudiar dret i ciències polítiques. Més tard, seria la primera dona a ser nomenada secretària general del Consell Superior de la Judicatura. L'any 1975 va iniciar la seva carrera política com a ministra de Sanitat del Govern francès, càrrec des del qual aconseguiria aprovar la llei per legalitzar l'avortament.

El 1979 va ser elegida diputada al Parlament Europeu i presidenta de la institució, convertint-se en la primera dona a liderar-la. Després de catorze anys al Parlament Europeu, Veil va tornar a la política francesa com a ministra d'Estat, de Sanitat i d'Afers Socials. El 2001 va ser nomenada primera presidenta de la Fundació per la Memòria de la Shoa. Simone Veil va morir el 2017 i va ser enterrada al mausoleu del Panteó de París. Des de l'any 2011, l'esplanada situada davant de l'edifici principal del Parlament Europeu a Brussel·les s'anomena «Agora Simone Veil».

Simone Veil, nacida en Niza (Francia) en 1927 en el seno de una familia judía, fue la primera mujer en presidir el Parlamento Europeo, de 1979 a 1982.

Durante la Segunda Guerra Mundial, Veil fue detenida y deportada a los campos de concentración nazis de Auschwitz-Birkenau, Bobrek y Bergen-Belsen, donde sus padres y uno de sus hermanos fueron asesinados. Vivir en carne propia el Holocausto y la guerra en Europa fueron experiencias que empujaron a Veil a comprometerse profundamente con la preservación de la memoria de los ciudadanos judíos y con los valores y la unidad de Europa.

Finalizada la guerra, Veil volvió a París para estudiar derecho y ciencias políticas. Más tarde, sería la primera mujer en ser nombrada secretaria general del Consejo Superior de la Judicatura. En el año 1975 inició su carrera política como ministra de Sanidad del Gobierno francés, cargo desde el cual conseguiría aprobar la ley para legalizar el aborto.

En 1979 fue elegida diputada en el Parlamento Europeo y presidenta de la institución, convirtiéndose en la primera mujer en liderarla. Después de catorce años en el Parlamento Europeo, Veil volvió a la política francesa como ministra de Estado, de Sanidad y de Asuntos Sociales. En 2001 fue nombrada primera presidenta de la Fundación por la Memoria de la Shoa. Simone Veil murió en 2017 y fue enterrada en el mausoleo del Panteón de París. Desde el año 2011, la explanada situada ante el edificio principal del Parlamento Europeo en Bruselas se denomina «Agora Simone Veil».

Born in Nice (France) in 1927 into a Jewish family, Simone Veil was the first woman President of the European Parliament.

During the Second World War, Veil was arrested and deported to the Nazi concentration camps at Auschwitz-Birkenau, Bobrek and Bergen-Belsen, where her parents and one of her siblings died. Experiencing the Holocaust and the war in Europe were experiences that pushed Veil to become deeply committed to the preservation of the memory of Jewish citizens and to European values and unity.

After the war, Veil returned to Paris to study law and political science and later became the first woman to be appointed Secretary General of the High Council of the Judiciary. In 1975, she began her political career as Minister for Health in the French government, where she pushed through the law legalising abortion.

In 1979, she was elected to the European Parliament and was immediately appointed President of the institution, becoming its first female leader. After 14 years in the European Parliament, Veil returned to French politics, serving as Minister of State and Minister of Health and Social Affairs. In 2001, she became the first president of the Foundation for the Memory of the Shoah. Simone Veil passed away in 2017 and her remains were interred in the Pantheon mausoleum in Paris. In 2011, the esplanade in front of the main European Parliament building in Brussels was named the "Agora Simone Veil" in her honour.

DONES PIONERES
DE LA UNIÓN EUROPEA
MUJERES PIONERAS
DE LA UNIÓN EUROPEA
PIONEER WOMEN
OF THE EUROPEAN UNION

Pina Noyes

SOPHIE SCHOLL

1921 - 1943

Sophie Scholl, nascuda l'any 1921 a Forchtenberg (Alemanya), va ser dirigent i activista de la Rosa Blanca, un moviment estudiantil de resistència no violenta contra el règim nazi.

El 1942, Scholl va iniciar els estudis de biologia i de filosofia a la Universitat de Munic i allà va ingressar al moviment Rosa Blanca, en què participava el seu germà Hans. El grup defensava els valors de solidaritat i fraternitat entre els ciutadans europeus, com exemplifica el cinquè fullletó distribuït pel moviment: "Només a través d'una cooperació generosa entre els pobles europeus podem assentar les bases de la reconstrucció [...] La llibertat d'expressió i de culte, la protecció del ciutadà individual de l'arbitrarietat de règims criminals i violents: aquests són els fonaments de la nova Europa".

Al febrer de 1943 ella i el seu germà Hans van ser arrestats per la Gestapo per distribuir propaganda antinazi, condemnats a mort per traïció i executats.

Dècades després, continuen sent referents: escoles, carrers i premis porten el nom «Rosa Blanca» i, l'any 2021, el Parlament Europeu va decidir anomenar un edifici de la institució «Sophie Scholl».

Sophie Scholl, nacida en 1921 en Forchtenberg (Alemania), fue dirigente y activista de la Rosa Blanca, un movimiento estudiantil de resistencia no violenta contra el régimen nazi.

El 1942, Scholl inició los estudios de biología y de filosofía en la Universidad de Múnich y allí ingresó en el movimiento Rosa Blanca, en el que participaba su hermano Hans. El grupo defendía los valores de solidaridad y fraternidad entre los ciudadanos europeos, como ejemplifica el quinto folletín distribuido por el movimiento: "Solo a través de una cooperación generosa entre los pueblos europeos podremos asentar las bases de la reconstrucción [...] La libertad de expresión y de culto, la protección del ciudadano individual de la arbitrariedad de regímenes criminales y violentos: estos son los cimientos de la nueva Europa".

En febrero de 1943 ella y su hermano Hans fueron arrestados por la Gestapo por distribuir propaganda antinazi, condenados a muerte por traición y ejecutados.

Décadas después, continúan siendo referentes: escuelas, calles y premios llevan el nombre «Rosa Blanca» y, en 2021, el Parlamento Europeo decidió denominar un edificio de la institución «Sophie Scholl».

Sophie Scholl, born in 1921 in Forchtenberg, Germany, was a leader and activist in White Rose, a non-violent student resistance movement against the Nazi regime.

In 1942, Scholl began studying biology and philosophy at the University of Munich, where she joined the "White Rose" movement, of which her brother Hans was a member. The movement advocated the values of solidarity and fraternity among European citizens, as exemplified in the fifth pamphlet they distributed: "Only in large-scale cooperation among the nations of Europe can the ground be prepared for reconstruction. (...) Freedom of speech, freedom of religion, the protection of individual citizens from the arbitrary will of criminal regimes of violence – these will be the bases of the New Europe."

In February 1943 she and her brother Hans were arrested by the Gestapo after distributing anti-Nazi propaganda. They were sentenced to death for treason, and executed.

Decades later, they remain iconic: schools, streets and awards bear the name "White Rose" and, recently, the European Parliament named one of its buildings "Sophie Scholl".

DONES PIONERES
DE LA UNIÓN EUROPEA
MUJERES PIONERAS
DE LA UNIÓN EUROPEA
PIONEER WOMEN
OF THE EUROPEAN UNION

Peter August

URSULA HIRSCHMANN

1913 - 1991

Ursula Hirschmann va ser una ferma activista antifeixista i és considerada la fundadora del federalisme europeu.

Hirschmann va néixer en el si d'una família jueva a Berlín l'any 1913 i, des de jove, va ser molt activa políticament. El 1933 es va traslladar a París amb el seu germà Albert a causa de la creixent repressió nazi a Alemanya. Allà va coincidir amb Eugenio Colorni, filòsof socialista, amb qui es casaria a Itàlia, la següent parada del seu exili. En aquest país, el matrimoni va participar activament en el moviment antifeixista italià i, per aquesta raó, Colorni va ser detingut i empresonat a l'illa de Ventotene.

Hirschmann va acompanyar-lo. Allà coincidiria amb altres intel·lectuals antifeixistes i redactaria en secret i sobre paper de tabac el Manifest de Ventotene «per una Europa lliure i unida». Aquest text era, alhora, una declaració política i el projecte d'una federació democràtica europea, basada en una ruptura amb el passat del continent i una àmplia reforma social. L'any 1943, juntament amb altres activistes, Hirschmann va fundar el Moviment Federalista Europeu. Dos anys més tard, va participar en el primer congrés federalista internacional celebrat a París. El compromís polític de Hirschmann no se acabà amb la Segona Guerra Mundial: l'any 1975 va fundar a Brussel·les l'associació Femmes pour l'Europe («Dones per Europa»), moviment que aglutinava dones de cercles polítics i feministes i que, encara avui dia, continua impulsant la igualtat de gènere. Ursula Hirschmann va morir a Roma l'any 1991.

Ursula Hirschmann fue una firme activista antifascista y está considerada la fundadora del federalismo europeo.

Hirschmann nació en el seno de una familia judía en Berlín en 1913 y, desde joven, fue muy activa políticamente. En 1933 se trasladó a París con su hermano Albert a causa de la creciente represión nazi en Alemania. Allí coincidió con Eugenio Colorni, filósofo socialista, con quien se casaría en Italia, la siguiente parada de su exilio. En este país, el matrimonio participó activamente en el movimiento antifascista italiano y, por esta razón, Colorni fue detenido y encarcelado en la isla de Ventotene.

Hirschmann lo acompañó. Allí coincidiría con otros intelectuales antifascistas y redactaría en secreto y sobre papel de tabaco el Manifiesto de Ventotene «por una Europa libre y unida». Este texto era, a la vez, una declaración política y el proyecto de una federación democrática europea, basada en una ruptura con el pasado del continente y una amplia reforma social. En el año 1943, junto con otros activistas, Hirschmann fundó el Movimiento Federalista Europeo. Dos años más tarde, participó en el primer congreso federalista internacional celebrado en París. El compromiso político de Hirschmann no se acabó con la Segunda Guerra Mundial: en 1975 fundó en Bruselas la asociación Femmes pour l'Europe («Mujeres por Europa»), movimiento que aglutinaba mujeres de círculos políticos y feministas y que, todavía hoy en día, continúa impulsando la igualdad de género. Ursula Hirschmann murió en Roma en 1991.

Ursula Hirschmann was a staunch anti-fascist activist and is considered the founder of European federalism.

Born into a Jewish family in Berlin in 1913, Hirschmann was politically active from an early age. In 1933, she moved to Paris with her brother Albert because of the rise of Nazi repression in Germany. There she met Eugenio Colorni, a socialist philosopher, whom she married in Italy, the next destination during her exile. In Italy, the couple became heavily involved in the anti-fascist movement in Italy. However, this activism led to Colorni's arrest and imprisonment on the island of Ventotene.

Hirschmann accompanied him to Ventotene, where she met other anti-fascist intellectuals with whom she secretly drafted the Ventotene Manifesto "for a free and united Europe" on cigarette papers. This text was both a political statement and a blueprint for a democratic federation of Europe, calling for a break with Europe's past and far-reaching social reform. In 1943, together with other activists, Hirschmann founded the "European Federalist Movement" and, two years later, took part in the first international federalist congress in Paris. Hirschmann's political commitment did not end after the Second World War. In 1975, she set up the association Femmes pour l'Europe (Women for Europe) in Brussels, a movement that brought together women from both feminist and political circles and that continues to advocate for gender equality to this day. Ursula Hirschmann passed away in Rome in 1991.

DONES PIONERES
DE LA UNIÓN EUROPEA
MUJERES PIONERAS
DE LA UNIÓN EUROPEA
PIONEER WOMEN
OF THE EUROPEAN UNION

L'Observatori Europeu de Memòries (EUROM) és una xarxa internacional d'institucions i organitzacions compromeses amb l'anàlisi i la promoció de polítiques públiques de memòria. Pretén reflexionar sobre la història de les lluites per la democràcia i la llibertat a Europa i més enllà, apostant per una pluralitat de memòries i contribuint a una societat més solidària, tolerant i inclusiva. L'EUROM està liderat per la Fundació Solidaritat de la Universitat de Barcelona des de l'any 2012. Té el suport de la Unió Europea a través del Programa Ciutadans, Igualtat, Drets i Valors (CERV).

www.europeanmemories.net

El Observatorio Europeo de Memorias (EUROM) es una red internacional de instituciones y organizaciones comprometidas con el análisis y la promoción de políticas públicas de memoria. Pretende reflexionar sobre la historia reciente de las luchas por la democracia y la libertad en Europa y más allá, abogando por una pluralidad de memorias y contribuyendo a una sociedad más solidaria, tolerante e inclusiva. El EUROM está liderado por la Fundación Solidaridad de la Universidad de Barcelona desde 2012. Cuenta con el apoyo de la Unión Europea a través del Programa Ciudadanos, Igualdad, Derechos y Valores (CERV).

www.europeanmemories.net

The European Observatory on Memories (EUROM) is an international network of institutions and organizations committed to the analysis and promotion of public policies of memory. It aims to reflect on the recent history of the struggle for democracy and freedom in Europe and beyond, advocating for a plurality of memories and contributing to a more solidarity, tolerant and inclusive society. The EUROM is led by the University of Barcelona's Solidarity Foundation since 2012. It is supported by the European Union throughout the Citizens, Equality, Rights and Values (CERV) Programme.

www.europeanmemories.net

Parlament Europeu
Oficina a Barcelona

L'Oficina del Parlament Europeu a Barcelona és una de les 32 oficines d'enllaç del Parlament Europeu, que són responsables de l'execució a nivell local de les activitats de comunicació institucional, amb l'objectiu de garantir que els ciutadans s'apropin a aquesta institució i participin en el procés democràtic europeu. Les Oficines d'Enllaç del Parlament Europeu es relacionen amb els ciutadans i la societat civil, estableixen vies de col·laboració amb els mitjans de comunicació nacionals, regionals i locals i donen suport als diputats del Parlament Europeu en l'exercici del seu mandat oficial als Estats membres. L'Oficina a Barcelona va ser inaugurada el 25 de març de 1999.

La Oficina del Parlamento Europeo en Barcelona es una de las 32 oficinas de enlace del Parlamento Europeo, que son responsables de la ejecución a nivel local de las actividades de comunicación institucional, con el objetivo de garantizar que los ciudadanos se acerquen a esta institución y participen en el proceso democrático europeo. Las Oficinas de Enlace del Parlamento Europeo se relacionan con los ciudadanos y la sociedad civil, establecen vías de colaboración con los medios de comunicación nacionales, regionales y locales y apoyan a los diputados del Parlamento Europeo en el ejercicio de su mandato oficial en los Estados miembros. La Oficina en Barcelona fue inaugurada el 25 de marzo de 1999.

The European Parliament Office in Barcelona is one of the 32 liaison offices of the European Parliament, which are responsible for the local implementation of institutional communication activities, with the ultimate goal of ensuring that citizens approach this institution and participate in the European democratic process. The European Parliament Liaison Offices engage with citizens and civil society, manage contacts with national, regional and local media, and provide support to Members of the European Parliament in the exercise of their official mandates in the Member States. The Office in Barcelona was inaugurated on 25 March 1999.

DONES PIONERES DE LA UNIÓN EUROPEA MUJERES PIONERAS DE LA UNIÓN EUROPEA PIONEER WOMEN OF THE EUROPEAN UNION

PIERRE MARQUÈS

Pierre Marquès (Béziers, 1970) viu a Barcelona des de 1998. Des de 2007, treballa en una extensa sèrie de pintures titulada "Mon manège à moi", parcialment exposada en 2012 a la galeria Scrawitch de París. El seu treball inclou pintura, estèncil, dibuix clàssic, poema visual, fotografia, instal·lació, art urbà i vídeo. Paral·lelament, reflexiona visualment sobre el tema de la memòria històrica a través del paisatge. A l'octubre de 2013, exposa "Tout sera oublié" al Centre d'Art Contemporani Arts Santa Mònica de Barcelona. A l'abril de 2014, presenta aquest mateix projecte, en forma de conferència, al Centre Georges Pompidou de París. A través del seu treball amb retrats de personatges històrics, mitjançant la tècnica de la superposició, i en un gest de reinterpretació de la Història, crea els seus "Anonymes". Al maig de 2015, l'Espace Dominique Bagouet de Montpeller acull la seva exposició "Créer c'est résister", una sèrie de retrats de gran format d'autors anònims, així com la instal·lació sonora "Echo-système". Amb l'exposició "Jardins chimériques" de l'Espai d'Art Casa Capella, presenta a Barcelona el seu nou projecte pictòric, així com una instal·lació de vídeo en homenatge a les víctimes dels atemptats del 17 i 18 d'agost de 2017 a Catalunya. Al juny de 2018, el Centre des Monuments Nationaux acull la seva instal·lació land art "Les Jardins d'Ossain" en les restes del Musée de l'Oppidum d'Ensérune. Des de llavors, el seu treball als carrers del sud de França i a Barcelona no ha deixat de créixer. El seu nou projecte pictòric es nodreix de les preocupacions de l'artista en els àmbits del canvi climàtic, el medi ambient i els éssers vius, tot posicionant-se davant la pregunta: Què pot encara la pintura al segle XXI?

Pierre Marquès (Béziers, 1970) vive en Barcelona desde 1998. Desde 2007, trabaja en una extensa serie de pinturas titulada "Mon manège à moi", parcialmente expuesta en 2012 en la galeria Scrawitch de París. Su trabajo incluye pintura, estèncil, dibujo clásico, poema visual, fotografía, instalación, arte urbano y vídeo. Paralelamente, reflexiona visualmente sobre el asunto de la memoria histórica, a través del paisaje. En octubre de 2013, expone "Tout sera oublié" en el Centro de Arte Contemporáneo Arts Santa Mònica de Barcelona. En abril de 2014, presenta este mismo proyecto, en forma de conferencia, en el Centro Georges Pompidou de París. A través de su trabajo con retratos de personajes históricos, mediante la técnica de la superposición, y en un gesto de reinterpretación de la Historia, alumbra sus "Anonymes". En mayo de 2015, el Espace Dominique Bagouet de Montpellier acoge su exposición "Créer c'est résister", una serie de retratos de gran formato de autores anónimos, así como la instalación sonora "Echo-système". Con la exposición "Jardins chimériques" en el Espai d'Art Casa Capella, presenta en Barcelona su nuevo proyecto pictórico, así como una instalación de vídeo en homenaje a las víctimas de los atentados del 17 y 18 de agosto de 2017 en Cataluña. En junio de 2018, el Centre des Monuments Nationaux acoge su instalación land art "Les Jardins d'Ossain" en los restos del Musée de l'Oppidum d'Ensérune. Desde entonces, su trabajo en las calles del sur de Francia y en Barcelona no ha dejado de crecer. Su nuevo proyecto pictórico se nutre de las preocupaciones del artista en los ámbitos del cambio climático, el medio ambiente y los seres vivos, posicionándose ante la pregunta: ¿Qué puede aún la pintura en el siglo XXI?

Pierre Marquès (Béziers 1970) lives in Barcelona since 1998. He has been working since 2007 on an extensive series of paintings entitled "Mon manège à moi", partially exhibited in the Scrawitch gallery (Paris, 2012). His work includes painting, stencil, classical drawing, visual poems, photography, installation, urban art and video. In parallel, he reflects visually on historical memory through the landscape. In October 2013, he exhibited "Tout sera oublié" ("Everything will be forgotten") at the Contemporary Art Centre Arts Santa Mònica in Barcelona. He also presented this work in a conference in April 2014 at the Centre Georges Pompidou in Paris. He creates his "Anonymes" by reinterpreting the history through his work with portraits of historical figures, using the technique of superimposition. The Espace Dominique Bagouet in Montpellier hosts in May 2015 his exhibition "Créer c'est résister", a series of large format portraits of anonymous authors, along with a sound installation, "Echo-system". He presents his exhibition "Jardins chimériques" at the Espai d'Art Casa Capella in Barcelona. A pictorial project as well as a video and a video installation, it is a tribute to the victims of the attacks of 17 and 18 August 2017 in Catalonia. In June 2018 the Centre des Monuments Nationaux hosted his land art installation "Les Jardins d'Ossain" in the remains of the museum of the Oppidum of Ensérune. Since then, his work in the streets of southern France and the Catalan capital has been growing steadily. He is currently preparing in his studio a new pictorial project that highlights his concerns about climate change, the environment and the living creatures, while taking stance on the question: "What can painting still do in the 21st century?"

www.pierremarques.net | @pierre_marques_

www.pierremarques.net | @pierre_marques_

www.pierremarques.net | @pierre_marques_

DONES PIONERES DE LA UNIO EUROPEA MUJERES PIONERAS DE LA UNIÓN EUROPEA PIONEER WOMEN OF THE EUROPEAN UNION